Venirea Domnului și viitorul lumii

Venirea Domnului și viitorul lumii

Venirea din nou a Domnului Isus este speranţa glorioasă a celui credincios. Este foarte important ca orice credincios să-şi dea seama de acest adevăr şi să fie, aici, jos, în aşteptarea împlinirii lui. Ce har că Dumnezeu a binevoit să pună înaintea credincioşilor Lui încercaţi pe acest biet pământ, perspectiva glorioasă de a fi împreună cu Fiul Său. Şi ce privilegiu ne acordă de a putea sonda Cuvântul Său şi de a găsi acolo viitorul poporului Său şi destinul omenirii. Cu toate că Dumnezeu ne-a dat astfel o descriere clară a speranţei creştine şi a viitorului omenirii, tinerii credincioşi au deseori greutate să înţeleagă cum se vor împlini aceste evenimente. Paginile care urmează sunt destinate în mod deosebit celor care nu sunt lămuriţi cu privire la acest subiect. Nu pretindem să dăm o expunere detaliată a evenimentelor; ne vom mărgini la o scurtă schiţă a celor mai importanţe dintre ele, în ordinea următoare:

- Răpirea celor sfinţi: Biserica (de acum, de pe pământ) şi sfinţii care au adormit mergând la întâlnirea cu Domnul în văzduh;

- Cea dintâi înviere: sfinţii care au părăsit trupul (prin moarte) vor fi înviaţi, iar cei vii, preschimbaţi;

- Apostazia creştinătăţii şi apariţia fiarei şi a falsului profet (sau Anticrist);

- Apariţia Domnului Hristos cu sfinţii Săi şi judecata celor vii;

- Împărăţia Domnului Hristos cu sfinţii Săi, timp de o mie de ani (mileniul);

- Dizolvarea cerurilor şi a pământului;

- Starea eternă (sau ceruri noi şi un pământ nou). Dumnezeu totul şi în toţi.

1. Răpirea celor credincioşi

Domnul le-a spus ucenicilor: „Să nu vi se tulbure inima; credeţi în Dumnezeu, credeţi şi în Mine. În casa Tatălui sunt multe locuin-ţe. Dacă nu ar fi aşa, v-aş fi spus; pentru că Mă duc să vă pregătesc un loc; şi dacă Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, vin din nou şi vă voi primi la Mine Însumi, ca unde sunt Eu, să fiţi şi voi" (Ioan 14.1-3). În aceste versete avem chiar din cuvintele Domnului promisiunea venirii Sale din nou. Toţi cei care cunosc dragostea Lui ar tre-bui să fie aici în aşteptarea plină de bucurie a momentului glorios în care Îl vor vedea pe Mântuitorul lor faţă în faţă. Domnul Hristos a părăsit această lume urmând dru-mul crucii; acum El este glorificat lângă Tatăl. În curând va veni din nou ca să ne ia lângă El pentru ca, acolo unde este El, să fim şi noi. Atunci va vedea rodul muncii sufletului Său şi va fi satisfăcut.

„Mă voi întoarce la voi” este promisiunea care trebuie să asigure inima oricărui copil al lui Dumnezeu şi să reducă la tăcere pe orice sceptic. Dar în ce fel va veni El din nou? Prima dată a venit în umilinţă; era Străinul singuratic, omul sărac şi umilit; dar va reveni cu putere şi mare glorie.

El va coborî întâi din cer în văzduh pentru a-Şi chema pe cei răscumpăraţi, trofeul lucrării Sale de la cruce; şi curând după aceea va apărea în glorie împreună cu toţi sfinţii.

Cel dintâi dintre aceste două evenimente este ca un preliminar al celuilalt; le desparte un scurt interval, dar şi unul şi celălalt fac parte din speranţa creştină. Primii creştini se întorseseră din iudaism sau din păgânism la Dumnezeu „ ca să slujească Dumnezeului Celui viu şi adevărat şi să aştepte din ceruri pe Fiul Său" (1 Tesaloniceni 1.9-10).

În Filipeni 3:20-21, apostolul Pavel spune: „Pentru că cetăţenia noastră este în ceruri, de unde şi aşteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul smereniei noastre în ase-mănare cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are chiar de a-Şi supune Lui Însuşi toate" (Filipeni 3.20-21).

Mai citim la Tit 2.11-13: „Pentru că harul lui Dumnezeu care aduce mântuire tuturor oamenilor s-a arătat, învăţându-ne ca, după ce am tăgăduit neevlavia şi poftele lumeşti, să trăim cu cumpătare şi cu dreptate şi cu evlavie în veacul de acum, aşteptând fericita speranţă şi arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor Isus Hristos".

Harul lui Dumnezeu ne învaţă nu numai să mergem în cucernicie, dar şi să aşteptăm fericita speranţă a apariţiei gloriei Marelui Dumnezeu şi Mântuitor Isus Hristos.

Aceste pasaje răstoarnă complet gândul greşit că venirea Domnului Hristos constă în faptul că El vine să locuiască în inimile noastre sau că se referă la dezbrăcarea credinciosului de trup, prin moarte. Atunci când un credincios părăseşte această lume, el va fi cu Domnul Isus: absent din trup, dar prezent cu Domnul.

Venirea minunatului nostru Domn este cu totul deosebită de aceasta. Atunci când El va veni din cer, trupurile noastre vor fi schimbate şi făcute asemenea cu al Lui. Nu este acelaşi lucru cu faptul că noi Îl primim pe Hristos prin credinţă sau că un credincios părăseşte trupul ca să fie cu Domnul. Mii de credincioşi au părăsit trupul pentru a fi cu Domnul Hristos, aşteptând gloriosul eveniment al întoarcerii Sale. Alţii sunt încă aici şi veghează în această aşteptare, în mijlocul unei lumi de păcat; şi dacă Domnul întârzie, ei pot să fie chemaţi să-şi părăsească trupul, dar nu aceasta este speranţa lor. Niciodată moartea nu este prezentată celui credincios în felul acesta; speranţa lui este întoarcerea personală a Domnului Hristos. Noi dorim nu să fim dezbrăcaţi, ci să fim îmbrăcaţi (2 Cor. 5.4).

În general se spune: «desigur, toţi vom muri». Dar gândurile naturale ale oamenilor în general nu se potrivesc cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Scriptura spune: Oamenilor, (nu se spune: tuturor oamenilor) le este rânduit să moară o singură dată'' (Evrei 927). Este o certitudine că toţi au păcătuit, dar la 1 Corinteni 15.51 şi 52 citim: ,,Iată, vă spun o taină: nu toţi vom adormi, dar toţi vom fi schimbaţi într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiţă". „Cea din urmă trâmbiţă" este o expresie militară. Nu credem că acest pasaj vrea să spună că aceasta va fi

ultima care va suna, pentru că în Cartea Apocalipsa se vorbeşte de alte şapte trâmbiţe care vor suna după aceasta; ci este un semnal special pe care toţi sfinţii îl vor auzi. Şi, în acel moment, morţii în Hristos vor fi înviaţi, iar cei vii vor fi schimbaţi. ,,Pentru că trâmbiţa va suna şi morţii vor învia nesupuşi putrezirii şi noi vom fi schimbaţi.

Enoh şi Ilie au intrat în cer fară să vadă moartea; şi Dumnezeu, în harul Său, ne-a descoperit că la venirea Domnului Hristos toţi cei credincioşi care vor fi găsiţi în viaţă vor fi schimbaţi.

Domnul Isus spune: ,,Eu sunt învierea şi viaţa... oricine trăieşte şi crede în Mine nu va muri niciodată Crezi aceasta?" (Ioan 11.25-26).

Găsim descoperirea unui eveniment minunat în 1 Tesaloniceni 4.15-18. Credincioşilor care erau îngrijoraţi de fraţii lor care adormiseră, apostolul Pavel le scrie ca să-i asigure de participarea lor în mod sigur la gloria Domnului Hristos atunci când va veni. Apoi prin Cuvântul Domnului li se spune că toţi vor fi înviaţi sau schimbaţi pentru a merge la întâlnirea cu Domnul înainte de a fi arătaţi cu El în glorie.

,Noi cei vii care rămânem până la venirea Domnului, nu vom lua-o nicidecum înaintea celor care au adormit, pentru că Domnul însuşi, cu un strigăt, cu glasul Arhanghelului şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, va coborî din cer; şi întâi vor învia cei morţi în Hristos; apoi noi cei vii care rămânem, vom fi răpiţi în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul. Astfel, încurajaţi-vă unii pe alţii, cu aceste cuvinte" (1 Tes. 4.15-17).

S-ar putea găsi oare cuvinte mai clare?

Eşti tu gata să-L întâlneşti pe Domnul? Dacă ar veni astăzi, ai fi tu din numărul celor fericiţi care fac parte din ceata celor răscumpăraţi?

Ce moment glorios pentru cel credincios! Dar cât de teribil va fi pentru cel fară Hristos! (Matei 25.1-13).

Poate că te amăgeşti cu gândul că multe evenimente trebuie să se întâmple înaintea venirii din nou a Domnului; acest gând ar fi cea mai mare eroare. Multe evenimente trebuie într-adevăr să se producă înaintea venirii Domnului Hristos ÎMPREUNĂ CU SFINŢII SĂI pentru a împărăţi, dar nimic nu ne este prezentat ca fiind necesar să se întâmple înaintea răpirii sfinţilor.

Cerescul Mire este pe punctul de a coborî să-Şi ia mireasa.

În Apocalipsa ni se mai spune că El vine curând (Apoc.22.12-20). Ai putea tu cu adevărat să răspunzi: „Amin", vino Doamne Isuse? Gândul că ai să-L vezi te umple de bucurie? Sau te temi că întoarcerea Lui va fi un eveniment care va răsturna toate planurile egoiste cu care este ocupată sărmana ta inimă?

„Duhul şi Mireasa spun: „Vino!" Această chemare este adresată Domnului Hristos. Mireasa este Biserica, formată din toţi cei credincioşi. Faceţi voi parte din ea?

Domnul mai spune: „Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, şi Eu te voi păzi de ceasul încercării care va veni peste tot pământul locuit, ca să încerce pe cei care locuiesc pe pământ (Apocalipsa 3.10).

Observaţi acest cuvânt: „Eu te voi păzi de ceasul ..." Când va veni necazul cel mare, noi nu vom fi aici. Oh! Ce îndurare să fi eliberat de un asemenea ceas! Versetul următor ne arată cum va fi eliberat credinciosul răscumpărat: „Eu vin curând", spune Domnul. Ce speranţă binecuvântată şi glorioasă!

Da, înainte ca vreo judecată să cadă pe pământul locuit, Domnul Însuşi va coborî în văzduh şi, cu un strigăt de poruncă, toţi cei iubiţi ai Săi vor ieşi în întâmpinarea Lui, ca să fie introduşi în casa Tatălui. Într-o clipă - prin tăria puterii Sale - noi vom fi ridicaţi ca să fim cu El, să-I contemplăm faţa; vom fi în prezenţa Lui împărţind bucuria Lui pentru totdeauna.

Bucură-te în marea Sa mântuire, având mijlocul încins şi făclia aprinsă, aşteptând cu speranţă venirea Domnului (Luca 12.35- 36).

2. Cea dintâi înviere

Cea dintâi înviere este strâns legată de venirea Domnului. Aceleaşi versete care tratează răpirea celor sfinţi vorbesc şi despre învierea celor care sunt adormiţi în Hristos.

În general s-a răspândit părerea că toţi oamenii, buni şi răi, vor învia simultan; dar noţiunea unei învieri generale nu se găseşte în Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu am avea Noul Testament, ar fi uşor să gândim astfel, dar, având-l, trebuie ca cineva să fie peste măsură orbit ca să nege faptul că vor fi două învieri.

Să vedem ce ne-a descoperit Dumnezeu cu privire la aceasta:

Atunci când Domnul Isus coboară de pe muntele transfigurării, El vorbeşte despre învierea Fiului Omului dintre cei morţi; şi ucenicii Lui se întrebau: ce înseamnă a învia „dintre cei morţi" (Marcu 9.10)? Ei ştiau că Dumnezeu îi va învia pe cei morţi. Nici un iudeu - în afară de saduchei - nu negau acest adevăr.

Dar învierea dintre cei morţi era pusă pentru prima dată în faţa lor. Hristos trebuia să învieze dintre morţi. El este primul rod dintre cei care dorm; învierea Sa este astfel un exemplu al învierii celor credincioşi.

,,Nu vă minunaţi de aceasta, pentru că vine un ceas în care toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui şi vor ieşi: cei care au făcut cele bune, spre învierea vieţii şi cei care au făcut cele rele, spre învierea judecăţii" (Ioan 5.28-29).

Gândiţi că aceste versete sprijină ideea unei învieri generale a morţilor? Nu! Ele arată clar că este o înviere pentru viaţă şi o înviere pentru judecată.

Ceasul care vine" este o perioadă anumită de timp şi nu un ceas de şaizeci de minute. Ştim că „ceasul de acum" este ceasul în care cei care sunt morţi în greşelile lor aud glasul Fiului lui Dumnezeu şi trăiesc (v. 25) şi durează aproape două mii de ani.

„Cei care au făcut cele bune" adică cei care sunt mântuiţi şi urmăresc sfinţenia (adevăraţii credincioşi care au adormit de la Adam) — toţi vor învia la glasul lui Hristos, atunci când va veni El.

„Cei care au făcut cele rele" nu vor învia decât la sfârşitul împărăţiei Sale.

Domnul mai spune: „Când faci un ospăţ, cheamă pe săraci, pe infirmi, pe şchiopi, pe orbi şi vei fi fericit, pentru că ei n-au cu ce să-ţi răsplătească, pentru că ţi se va răsplăti la învierea celor drepţi" (Luca 14.13-14).

Această înviere este distinctă de cea a celor nedrepţi.

Respingând doctrina saducheilor, Domnul spune: „Fiii veacului acestuia se însoară şi se mărită, dar cei socotiţi vrednici să aibă parte de veacul acela şi de învierea dintre morţi nici nu se însoară, nici nu se mărită, pentru că nici nu mai pot muri, pentru că sunt ca îngerii şi sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii" (Luca 20.34-36).

Apocalipsa 20 lămureşte că este imposibil să păstrăm gândul unei învieri generale: „Şi am văzut tronuri şi ei au şezut pe ele şi li s-a dat judecată; şi sufletele celor decapitaţi pentru mărturia lui Isus şi pentru Cuvântul lui Dumnezeu şi aceia care nu se închinaseră fiarei, nici chipului ei şi nu primiseră semnul pe frun-tea şi pe mâna lor; şi ei au fost aduşi la viaţă şi au împărăţit cu Hristos o mie de ani.

Ceilalţi morţi n-au fost aduşi la viaţă până când nu s-au împlinit cei o mie de ani. Aceasta este cea dintâi înviere; asupra lor, moartea a doua nu are putere; ei vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos şi vor împărăţi cu El o mie de ani" (Apocalipsa 20.4-6).

În Apocalipsa 20.4 se menţionează trei clase de persoane care trăiesc şi domnesc. Prima clasă îi reprezintă pe sfinţii cereşti pe tronuri; celelalte două îi reprezintă pe sfinţii care au murit în scurtul interval între venirea şi apariţia lui Hristos. Ei înviază la sfârşitul acestui interval, adică la începutul celor o mie de ani, şi completează cea dintâi înviere.

Cei drepţi vor trăi şi vor împărăţi o mie de ani înainte de învierea pentru judecată a celor nedrepţi (restul morţilor). Duhul lui Dumnezeu descrie aceasta de două ori, ca fiind cea dintâi înviere, ceea ce înseamnă că este în mod evident şi a doua; iar cei care au parte de cea dintâi înviere sunt numiţi „fericiţi" şi „sfinţi".

Este evident că un asemenea limbaj nu ar fi folosit dacă nu ar fi decât o singură înviere. Hristos, cel dintâi rod, a înviat deja; apoi cei care sunt ai lui Hristos, la venirea Sa (1 Cor. 15.23). Acest eveniment poate să aibă loc în orice moment.

Hristos va veni şi, la glasul Lui triumfător, toţi sfinţii care dorm vor ieşi din pământ şi din mare. Ce glorioasă înviere este a lor! Semănaţi în putrezire, în dezonoare, în slăbiciune, în trup animal - trupul fiecăruia dintre ei - prin puterea lui Dumnezeu vor învia în neputrezire, în glorie, plini de putere şi spirituali (1 Cor. 15.42-44).

„Carnea şi sângele nu pot să moştenească împărăţia lui Dumnezeu, nici putrezirea nu moşteneşte neputrezirea" (1 Cor. 15.20).

„...Dar, după cum am purtat chipul celui din ţărână, vom purta şi chipul Celui ceresc" (1 Cor. 15.49).

Dacă moartea ar trebui să ne lovească astăzi, ar fi aceasta pentru noi să adormim în Domnul Isus pentru a învia la glasul Său în învierea vieţii? Numai cei care Îi aparţin Domnului Hristos vor învia în glorie. Eşti tu al Lui?

3. Apostazia

Prin interpretarea pe care au dat-o Cuvântului lui Dumnezeu, oamenii nu puteau să se înşele mai mult decât presupunând că lumea s-ar converti prin predicarea Evangheliei în timpul dispensaţiei prezente. Este perfect adevărat că - vorbind într-un fel general - prin Cuvântul lui Dumnezeu noi vom putea vedea un timp viitor în care această lume va fi minunat binecuvântată dar, este o sursă de erori să se presupună că Duhul lui Dumnezeu, atunci când vorbeşte de stabilirea împărăţiei mileniale în mâinile iui Mesia, vrea să vorbească despre domnia spirituală a Domnului Hristos stabilită în cel credincios, prin predicarea actuală a Evangheliei.

În adevăr Domnul Hristos va stabili autoritatea şi domnia Lui pe acest pământ; Israel, naţiunile şi întreaga creaţie vor fi atunci binecuvântate din belşug. Dar acest timp glorios va fi adus nu prin predicarea Evangheliei harului lui Dumnezeu, ci prin cele mai teribile judecăţi exercitate asupra acestei lumi vinovate.

Dumnezeu pune deoparte acum pentru El un popor dintre naţiuni (Fapte 15.14). El umple mai întâi cerul cu un popor ceresc; apoi va lucra direct cu pământul. De curând - de o mie nouă sute de ani - Dumnezeu cheamă pentru Fiul Său o soţie care va fi cu El în gloria cerească (Apoc. 19.7).

Dumnezeul veacului acestuia, Satan, face tot ceea ce poate ca să împiedice realizarea planurilor lui Dumnezeu; el a reuşit să înşele pe oameni facându-i satisfăcuţi cu o profesie exterioară a Numelui Domnului Hristos; având forma evlaviei dar renegându-i puterea. După răpirea sfinţilor, Biserica profesantă va cădea într-o apostazie deschisă şi va adora pe Satan; apoi va avea loc judecata lui Dumnezeu căzând asupra acestei stări de lucruri şi apariţia din cer a Fiului Omului (2 Tes. 2.3-5; Apoc. 13).

Pentru mai multă claritate, trebuie să amintim cititorului cele şaptezeci de săptămâni despre care vorbeşte profetul Daniel (Dan. 9.24-27). Dacă veţi examina cu grijă acest pasaj, veţi vedea că sunt şaizeci şi nouă de săptămâni până la Mesia prezentat evreilor, după care El S-a retras. Tot timpul de chemare a Bisericii formează o paranteză, având loc între sfârşitul celei de a şaizeci şi noua săptămână (respingerea lui Mesia) şi împlinirea celei de a şaptezecea.

O săptămână - şapte ani - mai rămân să se împlinească pentru a completa profeţia. Noi nu ştim când va începe, dar credem că nu va fi înainte de răpirea sfinţilor.

La sfârşitul acestor şapte ani (sau a şaptezecea săptămână) Fiul Omului va apare; în timpul acesta apostazia se coace pentru judecată. Mai multe capitole din Apocalipsa ne dau detalii privind acest timp de încercare şi de judecată, împrejurările de la jumătatea ultimei săptămâni fiind descrise în întregime.

Cei douăzeci şi patru de bătrâni care înconjoară tronul lui Dumnezeu în glorie, îi reprezintă pe sfinţii cereşti. Ei sunt văzuţi în glorie înainte ca cea dintâi pecete din sulul tainelor consiliilor şi judecăţilor lui Dumnezeu să fie rupte de către Miel. Aşa cum am văzut, sfinţii vor fi păziţi de acest ceas. Iată faptele principale ale acestei crize teribile: Mulţi evrei se vor întoarce în ţara lor, într-un duh de necredinţă; ei vor reconstrui templul şi vor accepta un fals mesia, Antihristul (Isaia 18; 2 Tesaloniceni 2.4). Aceşti evrei bogaţi, dar slabi, conduşi de impostor vor face alianţă pentru şapte ani cu un prinţ, conducătorul imperiului roman. Această mare putere va apare din nou sub o formă imperială şi cei zece împăraţi ai Europei occidentale vor distruge falsa biserică, Babilonul (Apocalipsa 17.16-18) şi vor da puterea lor Fiarei, acestui conducător roman care Îl va imita pe Domnul Hristos ca Împărat al împăraţilor şi Domn al domnilor. Obiectul acestei alianţe care este numită o alianţă cu moartea şi un acord cu mormântul (Isaia 28.15- 18) este dublu: va avea ca scop protecţia cultului lor şi pe cea a lor înşişi împotriva teribelelor atacuri ale puterilor din nord, sub asirian. Acesta din urmă va fi atunci în fruntea popoarelor care sunt acum sub dominaţia sultanului Turciei. El va avea o putere militară terestră şi navală imensă, fiind probabil aliatul lui Gog, principalul conducător al Roşului (Rusia). Tăria lui va fi mare, dar nu prin propria lui putere (Daniel 8.24). Judecăţile prezentate prin peceţi (Apocalipsa 6) sau începutul încercării (Matei 24), vor avea loc după răpirea sfinţilor.

În mijlocul ultimei săptămâni va fi o criză teribilă, Satan fiind aruncat pe pământ şi fiind într-o mare furie (Apocalipsa 12). Conducătorul imperiului roman (sau împăratul din vest) şi falsul mesia, la instigaţia lui Satan se vor manifesta în caracterul lor de fiară (Apocalipsa 13). Antihrist va nega pe Tatăl şi pe Fiul. În templu va fi restabilită idolatria şi acceptată de mulţimea evreilor şi de popoarele imperiului roman. Fiecare va primi semnul fiarei şi va adora pe fiară şi pe Antihrist. Creştinătatea, cu toate progresele şi luminile cu care se laudă, se îndreaptă spre aceasta. Oamenii, neglijând mântuirea prin credinţa în Domnul Hristos şi în consecinţă nemergând la întâlnirea cu El în văzduh, vor primi de la Dumnezeu, în judecată, o lucrare de rătăcire ca să creadă o minciună (2 Tesaloniceni 2).

Mâniat să vadă templul Său întinat (2 Tesaloniceni 2.4), Dumnezeu va trimite o armată imensă, ca vargă a mâniei Sale, ca să pedepsească naţiunea ipocrită (Isaia 28). Astfel asirianul va invada Palestina şi multe alte ţinuturi, atacând pe Antihrist la Ierusalim şi luând jumătate din cetate; apoi se va întoarce împotriva împăratului de la sud (Egiptul) şi după ce-l va fi învins, se va întoarce cu furie spre cetate; dar acest al doilea atac nu-i va reuşi pentru că oştile lui vor fî tăiate în bucăţi de mâna Domnului (Daniel 11.40-45).

După răpirea celor sfinţi, Duhul lui Dumnezeu va trezi duhul rămăşiţei poporului evreu; şi evanghelia împărăţiei (a împărăţiei lui Mesia) va fi predicată ca mărturie tuturor naţiunilor; vor fi mântuiţi un mare număr, fiind scoşi din bezna păgânismului, dar vor avea loc persecuţii teribile şi mulţi vor fi omorâţi. Atunci va fi timpul de încercare al lui Iacov şi al marii frământări în toată lumea (Ieremia 30.7; Matei 24.21). Cei care vor fi omorâţi vor învia pen-tru a completa prima înviere. Dar cei cruţaţi din cele două seminţii vor fi introduşi - la apariţia Fiului Omului - în binecuvântarea milenară pe pământ (Apocalipsa 14.1- 5).

Capitolul 7 din Apocalipsa vorbeşte mai curând despre cei păstraţi (cruţaţi) din toate seminţiile lui Israel şi o mulţime imensă de păgâni care - vor avea parte de binecuvântarea pământească în împărăţia lui Mesia.

Fiara, cei zece împăraţi împreună cu armatele lor şi Antihrist (văzut ca om al păcatului şi fals profet) vor fi judecaţi la apariţia Domnului Hristos; fiara şi profetul mincinos vor fi aruncaţi de vii în iazul de foc şi pucioasă, iar restul vor fi omorâţi.

Sperăm că această simplă schiţă va fi de ajuns pentru cititor ca să-i arate ce evenimente teribile se vor desfăşura în curând în această lume. Ştiind deci cât de scurt este timpul care a mai rămas până atunci, ne permitem să te întrebăm: unde eşti tu? Eşti luat de vârtejul rătăcirii neavând decât o simplă profesie creştină şi plutind cu nepăsare spre ţărmul unde se execută judecăţile lui Dumnezeu? Sau eşti spălat de păcatele tale în sângele preţios al Domnului Hristos, mântuit prin har şi urmându-L aici în respingerea Sa, mergând în despărţire de rău şi în aşteptarea întoarcerii Sale? Încă nu este prea târziu ca să cauţi un adăpost în Domnul Hristos. Oh! vino acum la El!

4.Arătarea

Am înţeles până acum că venirea Domnului Hristos în glorie, face parte din speranţa creştină. Sfinţii vor fi răpiţi pentru întâlnirea cu Domnul şi se vor înfăţişa înaintea tronului Său de judecată. Domnul Hristos va prezenta Adunarea Lui Însuşi, glorioasă, pentru că ea este soţia Mielului (Apocalipsa 19.7-9). Apoi cerurile se vor deschide şi Domnul Hristos va apărea cu toţi răscumpăraţii Săi în glorie, ca să judece naţiunile şi să ia Împărăţia (Apocalipsa 19.11- 21; Matei 25.31-46). Credincioşii, cei drepţi în Hristos, nu au de ce să se teamă de judecată; ei sunt total şi pentru totdeauna iertaţi, pentru că judecata a căzut asupra Lui.

Fiecare răscumpărat se va afla înaintea tronului de judecată al Domnului Hristos, ca un om răscumpărat, trupul lui fiind deja schimbat şi făcut asemenea trupului glorios al Domnului Hristos. Noi vom fi deplin arătaţi în faţa Aceluia care ne iubeşte şi care, în marea Lui bunătate, va recunoaşte şi va răsplăti tot ce va fi fost făcut spre lauda Sa; atunci noi vom judeca în profunzime tot ceea ce ar fi putut fi în noi spre necinstirea Lui. Să vrea Domnul să păstreze acest sentiment solemn prezent în duhul nostru, pentru ca să mergem în judecarea de noi înşine! (2 Corinteni 5.16).

În Apocalipsa 19.11-21 este descrisă manifestarea glorioasă a Domnului Hristos. El este văzut pe un cal alb şi urmat de oştile cereşti - sfinţii lui Dumnezeu. Fiara (împăratul vestului) şi împăraţii pământului cu armatele lor (marile puteri militare din vestul Europei), sunt văzute rânduite de bătălie, ca să se opună Domnului Hristos. Dar cine ar putea să reziste la arătarea Sa?

Fiara şi profetul mincinos sunt amândoi aruncaţi de vii în iazul de foc şi pucioasă şi armatele lor sunt distruse. Puterile Europei se gândesc puţin la teribila distrugere pe care o aşteaptă masele armatelor lor; dar Cuvântul lui Dumnezeu este foarte clar în această privinţă.

Multe pasaje - atât din Vechiul cât şi din Noul Testament - tratează aceste evenimente. Cititorul va avea mult folos citind atent Apocalipsa 19-21; Zaharia 14.4- 5 şi Ioel 3.9-21. Mai citim un pasaj: „Dar, când va veni Fiul Omului în gloria Sa şi toţi îngerii cu El, atunci va şedea pe tronul gloriei Sale; şi toate naţiunile vor fi adunate înaintea Lui şi le va despărţi pe unele de altele, aşa cum desparte păstorul oile de capre; şi va pune oile la dreapta Sa şi caprele la stânga" (Matei 25.31-32). Aplicaţia care s-a făcut acestui pasaj la judecata celor morţi sau judecata finală, nu poate fi susţinută; pentru că este evident că este vorba de judecata celor vii sau a naţiunilor, judecată care va precede domnia fiului Omului. Cititorul poate să compare pasajul citat mai sus cu descrierea judecăţii morţilor în faţa marelui tron alb, în Apocalipsa 20.11-15 pentru a vedea că sunt absolut distincte. Domnul Hristos va judeca viii şi morţii (2 Tim.4.1; 1 Petru 4.5). În Matei 25.31, este judecata celor vii şi în Apocalipsa 20.12 este judecata morţilor. Împărăţia de o mie de ani a Domnului Hristos se cuprinde în aceste două. Fiul Omului răsturnând puterile militare vrăjmaşe se va aşeza pe tronul gloriei Sale, ca să judece naţiunile. Ele vor avea de a face cu Împăratul şi vor fi tratate după

comportarea lor faţă de aceia pe care îi numeşte fraţii Săi - rămăşiţa evreilor care va ieşi ca să anunţe vestea bună a Împărăţiei lui Mesia în mărturie, naţiunilor.

Aici suntem nu la sfârşitul lumii, ci al erei (al dispensaţiunii). Oile, adică cei dintre naţiuni care vor fi primit mărturia sunt chemaţi să ia parte la Împărăţia sau la binecuvântările milenare pe pământ; cât despre alţii străini (ţapii) aceştia sunt judecaţi. La sfârşitul Împărăţiei, morţii vor învia pentru judecată; dar pasajul care ne preocupă nu vorbeşte nici de înviere, nici de morţi, ci de naţiunile care sunt în viaţă. Ce important este să împărţim drept Cuvântul adevărului! Astfel, Fiul Omului Se va arăta în glorie însoţit de toţi sfinţii Săi şi de sfinţii îngeri, pentru nimicirea completă a tuturor vrăjmaşilor şi ca să-Şi ia în stăpânire Împărăţia Sa. „Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor" (Zaharia 14.4); şi rămăşiţa poporului evreu care a fost păstrată va fi eliberată de vrăjmaşii săi. Apoi va avea loc restaurarea unei rămăşiţe din cele zece seminţii care au fost mult timp pierdute şi Israelul va fi unit ca naţiune în ţara lui, sub conducerea unui împărat (Ezechiel 37.21-22). „Astfel tot Israelul va fi mântuit (Israelul rămăşiţă) după cum este scris: «Salvatorul va veni din Sion şi va îndepărta neevlavia de la Iacov» " (Romani 11.26). Toate naţiunile rămase se vor supune Fiului Omului, Prinţul păcii; unele, este adevărat, nu vor asculta decât în aparenţă (Psalmul 64.3-4; 18.44). Dar Domnul va stăpâni pe tot pământul. În ziua aceea nu va mai fi decât un singur Domn şi Numele Lui va fi un sin-gur Nume (Zaharia 14.9). Aceasta ne aduce la Împărăţia Domnului Hristos.

5. Împărăţia Milenară

Mileniul este timpul în care va fi stabilită Împărăţia. Dumnezeu va reuni toate lucrurile într-Unul, în Hristos, lucrurile care sunt în ceruri şi care sunt pe pământ (Efeseni 1.10). Domnul Hristos va domni cu sfinţii Săi în glorie şi cei doisprezece apostoli vor fi aşezaţi pe douăsprezece tronuri, judecând pe cele douăsprezece seminţii ale lui Israel (Romani 8.17; 1 Corinteni 6.2; Matei 19.28). Noi avem în Apocalipsa 21.9-2.3 o minunată descriere a gloriei Bisericii în ziua aceea. Soţia Mielului este văzută sub figura cetăţii sfinte, Ierusalim, coborând din cer de la Dumnezeu; toate pietrele preţioase despre care s-a vorbit arată minunăţia gloriei sale.

În Israel toţi Îl vor cunoaşte pe Domnul de la cel mai mic până la cel mai mare (Evrei 8.11). Israel va înflori, va odrăsli şi va umple lumea cu roadele lui (Isaia 27.6). Naţiunile vor fi şi ele binecuvântate din belşug (Ioel 2.28). Satan va fi legat şi aruncat în adânc pentru o mie de ani şi nu va mai fi nici un blestem pe pământ (Apocalipsa 22.3).

Un fapt remarcabil în legătură cu restaurarea lui Israel va fi construcţia unui templu minunat (Ezechiel 40). Cel al cărui Nume este Odrasla va creşte şi va construi templul Domnului (Zaharia 6.12). Cultul ebraic va fi atunci restabilit şi jertfele oferite de evrei şi de străini vor aminti de jertfa desăvârşită a Mielului prin care Dumnezeu mântuieşte pe cel păcătos (Ezechiel 45.46; Ieremia 17.26). „ Casa Mea va fi numită casă de rugăciune pentru toate popoarele", spune Domnul (Isaia 56.6-7). Un râu va ieşi din acest templu şi va fertiliza ţara prin apele sale vii (Ezechiel 47.1-12).

Ierusalimul, cetatea Marelui Împărat, va fi reconstruit pe ruinele sale, cu o splendoare şi o măreţie fără egal şi va deveni metropola întregii lumi şi centru de guvernământ (Ps. 68; Isaia 2.1-3). Ea va fi numită „Cetatea Domnului", „Sionul Sfântului lui Israel" (Isaia 60.14). Palestina va fi din nou împărţită în seminţii, dar într-o nouă ordine: o jertfa sfântă - un careu păstrat în mijloc, şi teritoriul din cele două părţi dat prinţului lui Israel, vicegarantul Domnului (Isaia 48).

Viaţa omului va fi prelungită, pentru că cel drept nu va muri în timpul celor o mie de ani (Isaia 65.20; Zaharia 8.4). Dar păcătosul în vârstă de o sută de ani va muri (Isaia 65.20). Creaţia, care acum suspină şi este chinuită aşteptând manifestarea fiilor lui Dumnezeu, va fi atunci eliberată şi se va bucura de libertatea gloriei (Romani 8.19- 22). Duşmănia dintre animale, instinctul de a se sfâşia unele pe altele va înceta, pentru că vor paşte şi se vor odihni împreună în pace (Isaia 11.6-9; 65.25).

Pământul care acum este sub blestem va împărţi la fel binecuvântarea generală. „Nu va mai fi nici un blestem" (Apocalipsa 22.3). Atunci pământul îşi va da rodul lui (Ps. 67.6). „Păşunile se îmbracă cu turme şi văile se acoperă cu grâne" (Ps. 65.13). „În locul spinului se va înălţa chiparosul, în locul mărăcinilor va creşte mirtul" (Isaia 35.1). „Semănăturile vor merge bine, viţa îşi va da rodul şi cerurile îşi vor trimite roua" (Zaharia 8.12).

Având în consideraţie această epocă de fericire pe care o va aduce Domnul prin prezenţa Sa, am dori să întrebăm pe cititor dacă el este din numărul celor care vor domni cu Hristos pe pământ, în ziua gloriei Sale. Numai aceia ale căror păcate sunt spălate prin sângele Său preţios vor împărăţi cu El gloriile împărăţiei Sale (Apocalipsa 1.5; Romani 8.17). Să fii şi tu din numărul acestora.

6. Sfârşitul primei creaţii şi judecata

Lucru surprinzător! Cu toată minunata binecuvântare a împăratului gloriei, omul neînnoit se va arăta incorigibil. în inocenţă, omul răspunzător păcătuieşte şi introduce moartea; rasa omenească umple lumea de corupţie şi de violenţă.

Pus sub lege, el o calcă îndată. Dumnezeu îi trimite pe profeţi ca să-l avertizeze şi să-l înveţe, dar el îi omoară. Hristos, plin de har şi de adevăr, vine în această lume şi omul îl atârnă pe o cruce. Duhul Sfânt este trimis în virtutea glorificării Domnului Hristos şi omul îi rezistă, omorând pe Ştefan şi pe alţii. Harul curge de mai mult de 19 secole, dar omul nu-1 înţelege şi profită de el ca să-şi facă voia. Judecăţi severe se vor turna peste o asemenea lume şi oamenii îl vor blestema pe Cel care le-a trimis.

Domnul Hristos va domni pe pământ în glorie, umplând întreaga scenă cu o minunată binecuvântare; totuşi iată solemna declaraţie: „Şi când se vor împlini cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat din închisoarea lui şi va ieşi ca să amăgească naţiunile care sunt în cele patru colţuri ale pământului ... pe cei al căror număr este ca nisipul mării. Şi s-au suit pe întinderea pământului şi au încercuit tabăra sfinţilor şi cetatea iubită; şi a coborât foc de la Dumnezeu din cer şi i-a mistuit. Şi diavolul care i-a amăgit, a fost aruncat în lacul de foc şi de pucioasă" (Apocalipsa 20.7-9). Şi pământul întreg va fi dizolvat. „Dar ziua Domnului va veni ca un hoţ; în ea cerurile vor trece cu vuiet mare şi elementele arzând cu căldură, vor fi descompuse, iar pământul şi lucrările de pe el vor fi mistuite " (2 Petru 3.10).

Ultimul act al Domnului Hristos referitor la împărăţia Sa este judecata morţilor. Restul celor morţi nu va învia până când nu se vor împlini cei o mie de ani (Apocalipsa 20.5). Profetul Ioan a văzut „un tron mare şi alb" (Apocalipsa 20.11). Cerul şi pământul au fugit dinaintea Celui care este aşezat pe tron şi morţii sunt somaţi să se înfăţişeze înaintea acestui teribil tribunal. Cei care au făcut răul ies din morminte spre învierea judecăţii (Ioan 5.29). Mântuitorul - de care nu le-a păsat sau pe care L-au dispreţuit - va fi atunci Judecătorul lor, pentru că toată judecata a fost dată Fiului (Ioan 5.22).

Cărţile sunt deschise (probabil registrul păcatelor lor) şi o altă carte ă fost deschisă, cartea vieţii; dar degeaba i se examinează paginile, numele lor nu sunt menţionate aici. Apoi Moartea şi Locuinţa morţilor sunt aruncate în iazul de foc şi toţi cei ale căror nume nu vor fi găsite în cartea vieţii - cei care sunt fară Hristos - sunt aruncaţi în acest loc teribil (Apocalipsa 20.12-15). Eternitatea de chin este răsplata solemnă a păcătoşilor rămaşi în păcatele lor, acolo unde viermele lor nu moare şi unde fo-cul nu se stinge.

7.Starea eternă

Apoi vine revelaţia cea mai completă pe care Dumnezeu ne-a dat-o despre starea eternă (Apocalipsa 21.1-8). Începând cu versetul 9 este un nou subiect: gloria Bisericii în timpul împărăţiei de o mie de ani. Este o scenă cu totul nouă şi eternă, când domnia Domnului Hristos va fi luat sfârşit şi „când va fi predat împărăţia lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi desfiinţat orice stăpânire şi orice autoritate şi putere; pentru că El trebuie să domnească până când va fi pus pe toţi vrăjmaşii sub picioarele Sale; ultimul vrăjmaş care va fi desfiinţat va fi moartea, pentru că El Şi-a supus toate lucrurile sub picioarele Lui. Dar când spune că toate l-au fost supuse, se înţelege că în afară de Cel care I-a supus toate .. pentru ca Dumnezeu să fie totul în Joţi" (1 Corinteni 15.24-28). „Şi am văzut un cer nou şi un pă-mânt nou; pentru că cerul dintâi şi pământul dintâi trecuseră şi mare nu mai este. Şi am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soţul ei. Şi am auzit din cer un glas puternic spunând: Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei şi ei vor fi poporul Său şi Dumnezeu Însuşi va fi cu ei, Dumnezeul lor" (Apocalipsa 21.1-3).

În aceste versete Dumnezeu a revelat faptul minunat că atunci când timpul va lua sfârşit, pământul şi cerul fiind dizolvate, El va face un cer nou şi un pământ nou; şi marea nu mai era. În această scenă glorioasă şi eternă, Biserica lui Dumnezeu, soţia Domnului Hristos, este văzută într-o binecuvântare şi o glorie deosebită. Ea este văzută ca cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer de la Dumnezeu în toată prospeţimea şi având acelaşi farmec ca şi în ziua nunţii Mielului. Astfel, cortul (locuinţa) lui Dumnezeu va fi cu oamenii. Cine sunt aceşti oameni? Nu se spune. Se poate să fie sfinţii din mileniu păstraţi la sfârşit prin puterea lui Dumnezeu, ca să participe la binecuvântarea eternă a cerurilor noi şi a noului pământ. Acest pasaj pare să arate că va fi o strânsă alianţă între locuitorii noi-lor ceruri şi cei ai noului pământ, Dumnezeu însuşi fiind sursa eternă şi vie a oricărei binecuvântări, - lacrimi, moarte, doliu, strigăte, chinuri, fiind dispărute pentru totdeauna (ÎApocalipsa 21.4). În această scenă glorioasă va locui dreptatea (2 Petru 3.13).

Privind gloria acestei zile eterne, pe de o parte, şi soarta eternă a nelegiuitului în infern, pe de altă parte, Dumnezeu încheie această descriere prin două promisiuni binecuvântate şi o teribilă ameninţare. Cea dintâi este adresată păcătosului însetat: „Eu voi da celui care însetează, din izvorul apei vieţii, fără plată" (Apocalipsa 21.6). Apoi este un cuvânt de încurajare pentru credinciosul încercat: „Cel care învinge va moşteni acestea. Şi Eu îi voi fi Dumnezeu şi el Îmi va fi fiu" (Apocalipsa 21.7). În sfârşit, pentru toate categoriile de „fricoşi şi necredincioşi şi păcătoşi şi urăcioşi şi ucigaşi şi desfrânaţi şi vrăjitori şi idolatri şi toţi mincinoşii, partea lor este lacul care arde cu foc şi pucioasă, care este moartea a doua" (Apocalipsa 21.8).

Ştiind că aceste lucruri trebuie să se întâmple curând, te mai rog - dacă nu eşti mântuit - să fugi pentru a găsi un adăpost în Hristos, acum! El este singurul Salvator, „sângele lui Isus Hristos ne curăţeşte de orice păcat" (1 Ioan 7). Să crezi în Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, şi mântuirea eternă va fi a ta (Ioan 6.47). „O, adânc al bogăţiilor şi al înţelepciunii şi al cunoaşterii lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecăţile Lui şi de neînţelese căile Lui! Pentru că, cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfătuitorul Lui? Sau cine I-a dat Lui întâi şi să-i fie răsplătit? Pentru că din El, prin El şi pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie gloria pentru totdeauna!" (Romani 11:33-36)

clickbible.org